

FOTO: JAUME MORENO

LES CAMPANES DE BOIRA

UN CONTE DE FERRAN FOLCH BOT

L'Ajuntament de Boira, a la vall del Marinat, entre la Trona del Bisbe i el Peu del Botifler, ha obert una borsa de treball després d'una baixa al Departament de Reencarnacions. La plaça és temptadora, perquè amb el panorama de crisi general no hi ha res com un lloc segur a l'administració. El càrrec, a més, és d'una responsabilitat cabdal. El nou Inspector de Reencarnacions haurà de recollir dades dels difunts i dels nounats de cada dia. Sobre els difunts, interessa tenir un bon retrat de la seva biografia i tarannà. Així, amb els anys, es compararan totes les seves característiques amb les dels nounats, que si quan ja són grans mostren més d'un cinquanta per cent de coincidència en la suma d'indicadors de caràcter, decisions vitals i eleccions sentimentals amb aquells qui van morir just abans del seu naixement, seran considerats reencarnats i hauran de fer-se càrrec dels deutes del difunt. Ningú no neix innocent a Boira i la vella estratègia de morir per desentendre's de responsabilitats ha quedat neutralitzada gràcies a l'administració més eficaç del país.

El mètode per escollir el futur funcionari és el de sempre. Se situen els tres candidats davant d'una grossa campana de ferro i es mesuren els decibels que cadascun d'ells és capaç d'emetre percutint l'instrument amb el cap. Els aspirants, doncs, agafen aire i envesteixen fortament la campana per torns. El candidat número u es fa un trauc entre les dues celles i els ulls se li omplen de sang. El segon es mossega la llengua sense voler i se n'amputa la punta. En un moment, el gust de ferro de la sagnada li omple tota la boca. El tercer, en donar el cop, veu una foguerada blanca i perd el cap, de manera que comença a vagarejar pel lloc com un zombi novell.

El veredicte no es fa esperar. El número tres és qui ha fet més soroll, però com que no sembla en condicions de complir correctament les funcions d'Inspector, s'haurà de conformar a fer d'agutzil i repartir el correu dins de l'Ajuntament. El candidat número dos és qui ha quedat en segon lloc, però tampoc sembla raonable posar a dirigir un departament tan important a algú que, amb només mitja llengua, pronuncia tan malament la paraula «reencarnació». Entre tots pacten que farà d'ajudant de l'agutzil. La plaça, doncs, serà pel candidat número u, que tot i ser qui ha tret pitjor resultat en la prova, diuen que és molt endreçat i que sempre s'ha mostrat molt mesell en totes les empreses on ha estat.

A més de mesell, el candidat número u, ara ja l'Inspector de Reencarnacions, es mostra molt predisposat a seguir els suggeriments dels seus superiors, que tendeixen a apuntar a persones mal vistes pel govern com a reencarnacions dels difunts més endeutats. Així, els qui han de satisfer quantitats ruïnoses són sempre gent de la mateixa jeia: crítics amb l'autoritat, rebels i persones sovint mal

pentinades, segons els cànons establerts per la Carta Municipal del Bon Gust. Tot va com cal fins el dia en què, en sentir les campanes de mort un dia qualsevol, i sense que sapiguem ben bé per quina oculta raó, l'Inspector rep un impacte invisible al cap, com el dia en el que va aconseguir el càrrec. Se li reobre la cicatriu entre les celles, se li omplen els ulls de sang i ja mai més es refà de la testarrada reviscuda. A partir d'aquell moment l'Inspector es torna honrat, deixa de seguir les directrius que li cauen de dalt i a poc a poc desacredita, per escrit i en veu alta, tot el Departament de Reencarnacions i la seva mateixa raó de ser.

Els manaires de l'Ajuntament de Boira aviat hi posen remei. L'Inspector és destituït per «haver-li perdut la confiança» i en qüestió de setmanes ja tornen a tenir tres aspirants davant de tres campanes, disposats a superar el repte i assumir les responsabilitats que calgui.

Per la seva banda, l'ex-inspector, encara sota els efectes de l'epifania d'honestedat, no triga a liderar una forta oposició política a la municipalitat. Molta gent es deixa encomanar les ànsies de revolta i en pocs mesos, el cacicam de l'ajuntament comença a tremolar. Les enquestes diuen que l'ex-inspector i tota la seva rastellera de reformes podrien ocupar les cadires del consistori. Quan arriben les eleccions, els presagis s'acompleixen i l'ex-inspector esdevé batlle de Boira.

La primera mesura que el nou alcalde promou és la d'abaixar impostos i eliminar el polèmic Departament de Reencarnacions. Després aprova una reforma horària i tothom és obligat a treballar de nit i dormir de dia. També canvia la franja horària per assemblejar-se més a Austràlia, pàtria dels seus somnis. Aleshores accelera els tràmits per l'agermanament de Boira amb Adelaida, sobretot perquè la seva dona es diu així i també perquè ella, que no despenja de gaire alt, s'ha cregut sempre l'ocurrència del seu marit segons la qual aquella ciutat es diu com es diu en honor a la Primera Dama de Boira. Les excentricitats del nou capitost són tolerades pels habitants perquè, malgrat tot, el clima de llibertat contrasta amb l'opressió de l'antic règim.

Aleshores, el *deep state* de Boira fa acte de presència, ben bé com el dimoni dels Pastorets sortint per l'escotilló d'un teatre de poble. Li regalen un viatge a Oceania a ell i la seva dona, i també un formatge de Billom, el seu predilecte. Amb això, l'home es comença a estovar i, acostumat ràpidament a la bona vida, va cedint cada cop més a les demandes dels seus mecenes. Els impostos pugen, la gent torna a treballar de dia i es funda el Departament d'Harmonització De L'Altre Barri Amb Aquest Per Una Major Solidaritat Amb Els Creditors Del Present, que no és altra cosa que el vell Departament de Reencarnacions camuflat sota unes noves sigles. El nou alcalde, però, sap vendre la idea que tot plegat és *Realpolitik*, que no es pot pretendre anar contra els signes dels temps, que la llibertat demana compromís, que això és ser pragmàtic i que aquest és l'únic camí cap a la Llum Veritable. I així és com els ciutadans crítics amb el poder, rebels i sovint mal pentinats, tornen a patir el reclam dels deutes d'aquells que van morir sense satisfer les taxes asfixiants i els crèdits adquirits en vida.

Amb tot, gràcies a unes campanyes publicitàries molt violades i la sordina posada amb molta cura a tot el que faci flaire d'oposició, amb empresonaments preventius quan cal, el nou alcalde es perpetua en la trona de l'Ajuntament i Boira continua el seu camí de sempre i per sempre.

FERRAN FOLCH BOT (Vilassar de Dalt, 1972) és guionista de professió i també ha impartit classes de guió a l'ESCAC (UB) on va estudiar, així com també al SAE Institute de Barcelona i al Màster en escriptura audiovisual (UB, UdL, GAC). Ha escrit per a sèries de televisió com *39+1*, *KMM (Kubala, Moreno i Manchón)* i *Ventdelplà*. També és autor de llargmetratges per a la televisió (*L'estratègia del cucut*) i per al cinema (*El Kaserón*), ha publicat dos llibres d'assaig satíric (*Com explicar Catalunya a un foraster* i *Com parlem els catalans*) i un llibre sobre guió de ficció per televisió (*FICCIÓ. Com crear, vendre i escriure una sèrie*, GAC). Actualment resideix a Igualada.